

Men jeg vil også godt sige, at selvfølgelig er det klart, at nogle lande vel godt kan have en anden politik og en humanistisk politik uden at være med. Men de, der vil nægte at være med, vil typisk være dem, der faktisk ikke ville opfylde en almindelig humanistisk holdning og handlinger på det her område, så på den måde vil de udstille sig selv. Men det er klart, at det må man se af de konkrete aftaler.

Så vores vurdering har været, at vi ved at kunne lave det på et mellemstatsligt plan faktisk kunne få lidt mere gang i de forhandlinger og i denne her bevægelse. Og det er baggrunden for det. Vi synes, det er vigtigt – men det har jeg så også oplevet at andre også siger – at der kommer gang i det, at vi får nogle bindende aftaler, hvor landene forpligter sig i forhold til hinanden på forskellig vis, både i forhold til, hvorledes man modtager flygtninge, og også i forhold til økonomien, således at man også kan lette økonomien for hinanden, hvis nogle tager ekstra flygtninge.

Og til sidst vil jeg godt sige om forbeholdene, at det her jo ikke er en dobbeltholdning i forhold til forbeholdene. Det her er en helt almindelig del omkring forbeholdene, at vi kan være med, hvis vi gerne vil være med. Så det behøver ikke at vække så stor furor og undren. Vi kan sagtens være med, hvis vi vil, på det retlige område.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Blot en enkelt bemærkning til SF's ordfører, hr. Knud Erik Hansen: Når 14 EU-lande, hvis vi lige holder Danmark uden for, til dato ikke har kunnet blive enige om en fælles flygtninge- og asylpolitik, hvorledes forestiller SF sig så, at man på mellemstatslig baggrund og basis kan få et antal lande til at blive enige?

For mig forekommer det helt urealistisk at tro, at man kan komme igennem ad den vej. Og hvad bliver det retligt bindende, og hvor lang tid tager det osv.?

Og så vil jeg i øvrigt sige, at selv det forslag, som EU arbejder på i øjeblikket med en europæisk flygtningefond, baserer sig på en dobbelt frihed forstået på den måde, at de enkelte EU-lande selv afgør, hvor mange flygtninge eller fordrevne de i givet fald vil modtage. Og modsat har jeg forstået, at også de enkelte flygtninge og fordrevne i givet fald skal kunne sige nej til at komme til et bestemt land, men hellere til et andet eller tredje land.

Så der ligger kolossalt mange problemer i det her, og derfor er den eneste rigtige vej at gå, at EU får mulighed for at komme igennem med dette direktiv, og så kan andre lande i givet fald rette sig ind efter det.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Hvis EU virkelig var kommet langt med det her, kunne jeg forstå det. Men omvendt vil jeg stille et spørgsmål til hr. Per Kaalund:

Mener hr. Per Kaalund, at EU rent faktisk er kommet langt nok? Der er modsætninger i EU, og tvangsbestemmelserne har jo været så stærke, at man ikke er kommet ret langt, så den vej er ikke nødvendigvis den bedste. Det har i hvert fald ikke vist sig, at den er den bedste.

Jeg glemte det før, men jeg har lovet Enhedslistens ordfører, der ikke kunne være til stede, at sige, at de støtter forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Europaudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

37) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 149:

Forslag til folketingsbeslutning om et klagenævn for etnisk diskrimination.

Af Knud Erik Hansen (SF) m.fl.
(Fremsat 12/4 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Det forslag, vi nu skal behandle, vedrører oprettelse af et klagenævn, der kan behandle sager om etnisk diskrimination.